

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kf.27.241/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Biczi és Tuzson Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Tuzson Bence Balázs ügyvéd által képviselt **Győr Megyei Jogú Város Önkormányzata** (9021 Győr, Városház tér 1.) felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság** (1024 Budapest, Margit krt. 85.) alperes ellen közbeszerzési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 1. napján kelt 7.K.30.483/2010/5. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszámmal bejelentett fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és a felperes terhére megállapított bírság mértékét 1.300.000 (egymillió-háromszázezer) forintra felemeli. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú részperkölséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ajánlatkérő felperes 2009. október 1-én feladott részvételi felhívásával a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény (a továbbiakban: Kbt.) IV. fejezete szerinti gyorsított meghívásos eljárást indított közösségi autóbussz-közlekedés átalakítására. A központi forgalom irányítás kialakítása járműkövetéssel, dinamikus utastájékoztató megteremtése az autóbussen és a megállóhelyeken, az autóbusszok közlekedésének előnyben részesítése a közlekedési lámpánál tárgyú második részre alkalmas részvételi jelentkezést benyújtó ... Kft. és ... Zrt. jelentkezőknek megküldött ajánlattételi felhívásban az ajánlatok benyújtására nézve előírta, hogy azok egyes példányait folyamatos oldalszámozással ellátva, oldalanként szignálva, oldalszámozott tartalomjegyzékkel kell benyújtani, míg a dokumentációban azt a követelményt fogalmazta meg, hogy az információt tartalmazó oldalakat kell folyamatosan oldalszámozni. A felperes az összességében legelőnyösebb ajánlat bírálati szempontját választotta, több bírálati rész-, és ezen belül, alszemponttal. Előbbiek egyike volt a FORRÁS rendszerrel való szoros együttműködés (15.pont), amelyhez a az ajánlattételi felhívásban közölt három értékelési módszer közül (úgy mint: arányosítás, sorba állítás, igen/nem) a sorba állítás módszerét rendelte hozzá. Alszempontokra tovább bontotta, - többek között - a rendszerek törzsadatainak szinkronizálására, egyszeres törzsadat karbantartására, és annak módjára (15.1 pont), melynek az ajánlattételi dokumentációban meghatározott értékelési elve volt, hogy az ajánlatkérő a megvalósított rendszer és a FORRÁS rendszer közötti adatszinkronizálás módját, teljes körűségét vizsgálja, különös tekintettel a törzsadatokra, és az adatok szinkronizálódására a fedélzeti számítógépekkel (15.3 pont) a szerint az értékelési elv szerint, hogy a rendszer hogyan biztosítja, hogy a FORRÁS-ban módosult aktuális tervadatok azonnal szinkronizálódjanak a fedélzeti számítógéppel. A felperes a hiánypótlást megengedte.

Mindkét ajánlattevő nyújtott be ajánlatot a második részre a felperes ... Zrt. ajánlatát nyilvánította nyertessé (a továbbiakban: nyertes ajánlattevő), amely társaság ajánlatának csak az információt tartalmazó oldalait látta el folyamatos oldalszámozással.

A ... Kft.-nek a folyamatos oldalszámozás hánya miatt a nyertes ajánlat érvénytelenségét állító jogorvoslati kérelemére eljáró, és az értékelési elvek vizsgálatára hivatalból kiterjesztett eljárás alapján az alperes a D.711/17/2009. számú határozatában az eljárást lezáró döntés megsemmisítése mellett megállapította, hogy a felperes egyebek mellett megsértette a Kbt. 83. § (1) bekezdését, mert a folyamatos oldalszámozás, mint formai hiányosság pótlására kellett volna a nyertes ajánlattevőt felhívnia, melyet elmulasztott. A Kbt. 57. § (3) bekezdés d) pontjának sérelmét az alperes a 15.1. és a 15.3. alszempontok esetében más alszempontok mellett az ezekhez rendelt sorba rendezés értékelési elv alkalmazhatatlansága miatt állapította meg megsemmisítve azok értékelési elveit azzal, hogy azok egyszerű igen/nem válaszokkal eldönthető kérdések voltak. A jogsértés súlya, a beszerzés közösségi értékhatárt meghaladó értéke, a felperes együttműködő magatartásának a jogsértés reparálhatóságának figyelembe

vételével, a Kbt. 340. § (3) bekezdés e) pontjára és 341. § (2) bekezdésére hivatkozással 1.500.000 forint bírságot szabott ki.

Az alperes határozatának felülvizsgálata iránt a felperes terjesztett elő keresetet, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a jogsértés hiányának megállapítását és a kiszabott bírság törlését kérte. Másodlagos kereseti kérelme az eltűzött, aránytalan mértékű bírság mérséklésére irányult.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy annak megállapítását, hogy a felperes a Kbt. 83. § (1) bekezdését megsértette, továbbá az ajánlattételi dokumentáció 15.1.) és 15.3.) bírálati alszempont értékelési elveinek megsemmisítését mellőzte, a felperes terhére megállapított bírság mértékét 1 millió forintra mérsékelte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes a hiánypótlásra történő felhívás elmulasztásával nem valósított meg jogsértést, mivel az ajánlattételi felhívás és dokumentáció formai előírásai nem voltak egyértelműek, az ellentmondás pedig hiánypótlással nem lett volna feloldható. Megítélése szerint nem állt fenn a 15.1.) és a 15.3.) bírálati alszempont értékelési elve megsemmisítésének feltétele, mert mindkettő egy funkció megvalósulásának a módjára vonatkozott, ehhez az igen/nem bírálati módszert nem rendelhető hozzá. Az elsőfokú bíróság a bírság összegének csökkentését döntésének eredményeképpen az alperes mérlegelésének jogszerűtlenségével indokolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a határozatot megváltoztató rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte a felperes keresetének elutasítását teljes egészében, és perköltségének megállapítását. A hiánypótlás alkalmazására vonatkozó ítéleti rendelkezést azzal támadta, hogy a folyamatos oldalszámozás azt jelenti, hogy a lap mindkét oldalát folyamatosan számozni kell, ennek a nyertes ajánlata nem felelt meg. Az oldalszámozás formai hiányosság, amely a Kbt. 83. § (2) bekezdése alapján pótolható, a hiánypótlást pedig a felperes elmulasztotta. Fenntartotta a 15.1.) és 15.3.) bírálati alszempontok vonatkozásában elfoglalt határozati álláspontját. Úgy vélte, hogy az elsőfokú bíróság jogsértően, okszerűtlen mérlegeléssel csökkentette a bírság összegét, ilyen mértékű módosítást a megváltoztató ítéleti döntés nem támasztott alá.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Döntésének indokait az anyagi jogi jogszabályok sérelmét illetően osztja, a fellebbezésre az alábbiakat emeli ki:

Az ajánlati felhívás és dokumentáció azonos rangú dokumentum a Kbt. szerint. Az érvényes ajánlattételhez a 70. § (1) bekezdése szerint mindkettőnek megfelelő ajánlat szükséges. A Kbt. 70. § (1); 81. § (1) és 88. § (1) bekezdés e) és f) pontjai alapján az ajánlati felhívás és dokumentáció tartalmához mind az ajánlatkérő, mind az ajánlattevő kötve van. A felperes maga szabta meg az ajánlattételi felhívásban

és a dokumentációban az ajánlat benyújtásának formai előírásait. Az ajánlattevőknek az ajánlattételi felhívás és dokumentáció szerint megkövetelt elvárásoknak kellett eleget tenniük. Az ajánlattételi felhívás és dokumentáció jogorvoslattal nem támadott előírásai az ajánlat oldalainak számozására vonatkozóan ellentmondásosak voltak. Ez azt jelentette, hogy mind a két módon lehetőség volt érvényes ajánlatot benyújtani. Az ajánlattételi felhívás és dokumentáció rendelkezései, azok kétséges előírásai alapján kellett az ajánlatkérőnek is a formai követelményeket megvizsgálni és ennek megfelelően később az alperesnek is az ajánlatkérői döntést ellenőrizni. Nem vetheti fel ezért a hiánypótlás szükségességét az, ha az ajánlattevő az ajánlattételi felhívás és dokumentáció ellentmondásos feltételei szerint, így kétségtelenül csak az egyiket teljesítve nyújt be ajánlatot. Az eljárást lezáró döntés vizsgálata során, a közigazgatási és peres eljárásban az ellentmondást feloldani már nem lehet. Helyesen ismerte fel ezért az elsőfokú bíróság, hogy a jogvita eldöntésénél az alperesnek nem az ajánlattételi felhívást választva fennálló formai hiányosságból kiindulva kellett volna döntenie, hanem az ellentmondás tényéből következő lehetséges ajánlatkérői magatartásokat kellett volna mérlegelnie.

A nyertes ajánlattevő az információt tartalmazó oldalakat látta el folyamatos sorszámozással, így az ajánlattételi dokumentációhoz mérten formai hiányban nem szenvedő ajánlatot tett, ennél fogva a Kbt. 83. § (1) bekezdésének sérelme - az elsőfokú bíróság helytálló jogi álláspontjánál fogva - nem volt a felperes terhére róható.

A Kbt. 57. § (3) bekezdés d) pontja szerinti jogsértést illetően a másodfokú bíróság szükségesnek látja előjáróban kiemelni, hogy az ajánlatkérő szabadon dönthet arról, hogy az ajánlatok értékelését milyen szempontrendszer, illetve szempontrendszerek alapján, milyen számítási módszer, illetve módszerek mellett kívánja értékelni. A közzétett elbírálási szempontrendszertől és értékelési módszertől az ajánlatok értékelése során sem célszerűségi, sem logikai, sem számtani vagy más indokokra tekintettel nem térhet el.

A felperes a 15.1.) és a 15.3.) bírálati alszempontokat, a rögzített elvek alapján, a sorba rendezés módszerével kívánta értékelni. A sorba rendezés módszerének lényege a viszonyítás, ahol az egyes ajánlatok tartalmi elemei az összes ajánlat azonos tartalmi elemeihez viszonyított sorrendjében elfoglalt helyük szerint érnek el helyezést. A két alszemponthoz tartozó értékelési elvek tartalmi megfogalmazása - a „mód” és „hogyan” kifejezések - arról győzte meg a másodfokú bíróságot is, hogy az abban foglaltak vizsgálta csak viszonyrendszerben értelmezhető, ahhoz nem lehet hozzárendelni az „igen” vagy „nem” döntést, mint értékelési szempontot. Az igen/nem választ igénylő kérdések ugyanis eldöntendő kérdések. Ez a válasz két egymással ellentétes állítást, illetve feltételt indokol. A vitatott értékelési elvek megfogalmazása nem ilyen volt, az ott meghatározottak egyértelműen más - viszonyítási skálán mozgó - válaszlehetőséget is felkínáltak. Tekintve, hogy a sérelmezett két alszemponthoz rendelt értékelési elvek visszatükrözték a választott értékelési módszer helyességét, a felperes terhére emiatt jogsértést nem lehetett megállapítani.

Az alperes a bírság kiszabása és mértéke megállapításánál részletesen taglalta határozatában azokat a szempontokat, amelyeket ennek megállapítása során irányadónak vett. Amennyiben mérlegelési jogkörében eljárva döntésének jogszerűsége megállapítható, annak megváltoztatására nincs lehetőség. Felülmérlegelésre a bíróság nem jogosult. A közbeszerzési eljárásban kiszabott bírság megváltoztatására sor kerülhet azonban akkor, ha a bíróság olyan új tényt vagy körülményt állapít meg, amely a bírság összegének módosítását indokolja (2004. BH 487.).

A felperes kereseti kérelme a jogsértés hiányában a bírság mellőzését is célozta. A Kbt. által biztosított megváltoztatási jogkörével élve a bíróságnak lehetősége volt arra, hogy az általa a jogsértésekre nézve a felperesre kedvező ítéleti döntésének eredményeként az alkalmazott joghátrányt mérsékelje. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen döntött a mérséklés mellett e mellett azonban tévesen minősítette jogszerűtlennek az alperes bírságot megállapító határozati rendelkezését, mivel a döntés nem a szankció jogszerűtlenségének a következménye volt, hanem a jogsértés súlyának a változása.

Helytelenül számította ki a bírság mértékét az elsőfokú bíróság. A felperes keresetét részben alaposnak találta, az alperes által megállapított négy jogsértés közül egyet teljes egészében, illetőleg egyet (Kbt. 57. § (3) bekezdés d) pontja) kisebb részében talált jogsértőnek. Ennélfogva helyesen vizsgálta, hogy a döntéséhez képest milyen mértékű bírság áll arányban a fennmaradó jogsértéssel. Döntésénél nem hagyhatta figyelmen kívül azonban, hogy az alperes az elkövetett jogsértésekre, azok súlyára figyelemmel kalkulálta a bírság mértékét. Ehhez kellett volna a fennmaradó jogsértések alapján a bírság mértékét igazítania, hiszen maga is megállapította, hogy a négy jogsértésből kettő teljes egészében egy pedig nagyobb részében fennmaradt. A másodfokú bíróság ezért 1.300.000 forint bírságot tartott a fennmaradó jogsértéssel arányban állónak.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel támadott részében a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben - a felperes terhére megállapított bírság mértéke tekintetében annak 1.300.000 forinttal történő felemelésével - megváltoztatta. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése kisebb részben sikerre vezetett, a felperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, így a másodfokú bíróság a felperest kötelezte a Pp. 78. § (1); (2) és 79. § (2) bekezdése alapján az alperes javára részperköltség megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperest és az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés b) és c) pontjai szerint megillető illetékmentesség folytán a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2010. október 20. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Szőke Mária s.k. előadó bíró,
Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő